

Zaman! Z drhtečimi ustnicami ti dam roko:

„Zbogom!“

Vzdihujočemu ti' omahne glava nazaj v soparne blazine, vroči obraz si pokriješ z mrzlimi rokami . . .

Tako vzdihuješ, dokler te ne zbudi beli dan, ali pa dokler te utrujenost ne omami in ti težke sanje zastrupijo spanje . . .

Kadar se ti potem zjutraj oni ljudje, radi katerih si nekdanj poteptal najino ljubezen, s spočitimi, banalnimi obrazi veselo nasmehejo, kakor da ti niso nikdar nič žalega storili, in ti želijo „dobro jutro“ — tedaj — tedaj je tvoja glava težka in tvoje srce še težje . . .

Pozabiti te hočem — ti!

Kajti jaz sem srečna — srečna — srečna — — —

Pusti mi mojo srečo — ti! —

Mrak.

Solnce za gore zašlo je,
zarja obledela je
in črez gozda temne hoje
sapica zavela je.

kadar se iz sobe sliši
strasten in obupen jok,
ki postaja vedno tiši
in nazadnje slab le stok;

In nastal je mrak dremotni;
ah, in to je oni čas,
kadar k duši presamotni
pride druga duša v vas;

kadar iz puščobne hoste
smrti sel, črn vran zleti,
in da smrt k njej pride v goste,
duši mladi sporoči,

sporoči ji, da smrt ponjo
pride in ji vzame moč,
da začne ž njo divjo gonjo
v večno, breznadejno noč.

Petruška.

